

[Landbrugsministeren.]

liggende Lovforslag, selv om det fra en enkelt Ordførers Side maaske var med større Betænelighed, at man gav Tilslutning til Forslaget, end fra de andre Ordførere.

Det ærede Medlem Hr. C. J. F. Sven, som var den, der udtalte disse Betæneligheder, haabede, at der til Behandling af Forslaget blev nedsat et Udvalg; hvor han vilde fremkomme med Ønsker om Oplysninger af forskellig Art, idet han forbeholdt sig at stille Ændringer, og det har jeg ikke noget imod. Jeg vil være villig til dels at skaffe de Oplysninger, man eventuelt ønsker, hvis de kan skaffes inden for en rimelig Tid, dels at forhandle om Ændringer, hvis der fremsættes Forslag i saa Henseende og det viser sig, at disse Ændringer ikke ødelægger de gode Principper, der ligger i det foreliggende Lovforslag, men kun gaar ud paa at ændre enkelte Bestemmelser. Det er selvfølgelig ikke for mig afgørende, om Forslaget gennemføres netop i den Skikkelse, hvori det her foreligger. Det, der er afgørende, er, at de Principper, der er nedlagt i det, og som i alt Fald de 4 Ordførere har erkendt var rigtige, bliver gennemført.

Det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen kritiserede Forslaget og udtalte, at det sikrer ikke Adgangen til Stranden, hvad Offentligheden bør have. Ja, men det er jo ogsaa det, der opnaas ved Forslaget. Jeg kan i hvert Fald ikke se rettere. Jeg har motiveret det og begrundet det, og Ordførerne har gjort det samme. Nu staar det ærede Medlem op og paastaar det modsatte, men han har ikke, saa vidt jeg kunde høre og forstaa, paa nogen Maade motiveret, hvorfor man ikke skulde opnaa det ved Lovforslaget, som er tilsigtet. Jeg maa derfor sige, at det gaar her som saa ofte før, naar det ærede Medlem har Ordet her i Salen, at det er vanskeligt for os andre, der ikke hører til Retsforbundet, at faa fat i de Tanker, der rører sig hos det ærede Medlem, og som kommer til Udtryk i hans Taler.

Hvad angaar § 1, Stk. 2, skal jeg sige, at det ærede Medlem behøver ikke at føle sig brøstholden paa mine Vegne. Saaledes som dette Stykke er affattet, er min Stilling over for Klitispektøren fuldt tilfredsstillende. Det er her som alle Vegne i den Slags Sager, at Indstilling angaaende Bestemmelser og Dispensationer kommer fra dem, der ude omkring i det praktiske Liv har med Sagen at gøre, og saa er det Ministeren, der afgør, om han vil træffe den Beslutning, der er stillet Forslag om, eller ikke. En saadan Fremgangsmaade er fuldt tilfredsstillende for mig i andre Sager og vil ogsaa være det her.

Jeg takker endnu en Gang for den store Velvilje, der er udtalt over for Lovforslaget, og jeg haaber, at denne Velvilje vil strække sig saa vidt, at Lovforslaget kan blive gennemført i indeværende Samling. Jeg vilde være meget betænkelig, hvis vi skulde fortsætte uden en Lovgivning af denne Art, thi de Vanskeligheder, som alle er enige om optaarn sig, bliver større og større — og der er vel ingen, der har Interesse i, at disse Vanskeligheder skal kunne fortsættes i den kommende Sommer.

Bomholt: Det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen mente, at Kommunerne i Henhold til Lovforslagets § 2 skulde være med til at bære en Del af den Erstatning, der eventuelt skulde udbetales for Huse o. lign. Det er en total Misforstaaelse. Det, der tænkes paa, er Beplantningen af de Arealer, som skal indgaa under offentlig Fredning, og det Beløb, det vil komme til at dreje sig om, bliver ikke stort for den samlede Kyststrækning.

Jeg tror, jeg med rolig Samvittighed kan anbefale Lovforslaget, ikke blot til velvillig Overvejelse, men ogsaa til Gennemlæsning.

Pinholt: Jeg vil gerne gøre nogle enkelte Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen, som enten ikke har læst Lovforslaget eller ikke forstaaet noget af det.

Det ærede Medlem sagde, at vi her vil begrænse Byggeriet. Det tror jeg ikke, man kan hævde, thi efter den gældende Lov er Forholdet jo det, at der ikke er fri Adgang til at bygge langs Havet. Den største Del af Klitterne er under offentlig Fredning, og der maa ikke bygges. Det, der her sker, er, at man stiller en meget begrænset Del under offentlig Fredning og saa rykker Byggemulighederne bagved; der bliver lige saa store Muligheder, som der nogen Sinde har været for at bygge Huse derude, der bliver ingen Vanskeligheder i den Henseende. Vi har et meget praktisk Eksempel nede i Vejrs, hvor Staten ejer Arealerne paa den ene Side af en Bæk og derfor har forbudt at bygge i den yderste Havklit, og hvor der er private, der ejer den anden Side, og hvor noget af Havklitten er blevet bebygget — ja, vi har mindst lige saa stor Bebyggelse meget dybere ind, og det er ikke Arealer, der er solgt, men Arealer, som er lejet ud. Jeg tror derfor, at den Bekymring kan man spare sig. Da Forholdet jo er det,